

Istории și tradiții – Ce ne povestesc bunicii?

Glonte

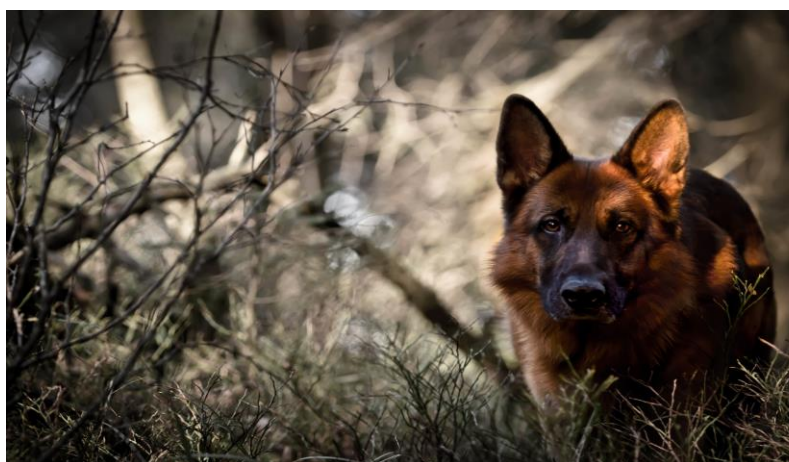
Dintotdeauna am îndrăgit poveștile bunicii și mereu am considerat că nicio altă întâmplare nu poate echivala povestea mea preferată, pe care a trăit-o Nicolae, bunicul meu, la vânătoare.

În tinerețe, bunicul meu a avut un cățel, un ciobănesc-german, numit Glonte. Numele îl caracteriza întocmai, întrucât una dintre cele mai impresionante abilități ale acestui cățel era viteza remarcabilă. Agil, alert, inteligent, mai rapid decât un glonț și obedient față de stăpân, Glonte se dovedea a fi un câine de vânătoare fără cusur.

Dis-de-dimineța, au pătruns în pădure. Nimic nu le era mai mult pe plac decât răcoarea zorilor. Un freamăt îmbătător străbatea întregul codru ca și când s-ar fi aflat într-un cadru de basm. Razele Soarelui creau luminișuri ce aveau aspectul unor pete de culoare pe covorul imens de frunze, iar poteca cea des străbătută părea că le face cu ochiul în chip ademenitor.

Ajunși în inima pădurii, zăresc un ochi de apă. Se poziționează într-un tufiș, așteptând un animal. Bunicul meu își îndreaptă luneta către ochiul de apă, iar Glonte își ciulește urechile și adulmecă atent. Când simte prada, își atenționează stăpânul atingându-l cu lăbuța, fără a face zgomot.

Adesea, bunicul îmi spune că Glonte se făcea "unul cu pădurea", iar nici măcar frunzele nu foșneau când călca pe ele. Admiră din plin această capacitate a animalelor, de a se asemui cu mediul înconjurător ca două picături de apă, abilitate ce lipsește omului.

Glonte dă semnalul, dar nu este în largul său, este agitat. Lovește cu coada frunzele din jur și face zgomot, iar stăpânul lui îl muștră. Când caută cu privirea ochiul de apă, are parte de o priveliște înfiorătoare: o femelă urs cu pui, un inamic cu o abilitate distrugătoare demnă de laudă. Având pușca îndreptată către ea, ursoaica a luat acest semn drept o amenințare, motiv pentru care se avânta în salt furtunatic către vânator.

În acest moment, glasul bunicului creștea în intensitate când nara. Nu de puține ori l-am rugat să reia această poveste și, de fiecare dată, la această secvență, înghitea mereu în sec. Prima oară când mi-a povestit întâmplarea, mi-a redat chipul ursoaicei cu o mulțime de detalii, ca și când l-ar fi avut în față, însă el, în realitate, l-a văzut câteva clipe, ceea ce este suficient pentru a capta în memorie mina unui animal ce este stăpânit de instinctul conservării.

Sursa: <https://www.google.com/url?sa=i&url=https%3A%2F%2Fbuckrail.com%2Fvideo-grizzly-bear-bluff-charges-tourist-in-yellowstone-reminder-to-keep-distance%2F&psig=AOvWaw09glEPZkUSZnp5x4CUBRJB&ust=1696184258348000&source=images&cd=vfe&opi=89978449&ved=OCBEQRxqFwoTCND-jvP40eEDFQAAAAAAdAAAAABAK>

În ciuda obstaculului evident, bunicul meu și Glonte erau pregătiți până și pentru o astfel de întorsătură de situație. Înțelegându-se printr-o singură privire, și-au pus planul riscant în aplicare: au așteptat ca fiara să se apropie și, în aceeași clipă, au țâșnit în direcții opuse, Glonte lătrând cu forță pentru a atrage atenția. Ursoaica, din fericire, l-a ales pe Glonte, care și-a făcut urma pierdută datorită vitezei remarcabile.

Niciodată nu a fost bunicul meu mai ușurat decât atunci când a auzit răgetele ursoaicei stingându-se, treptat, în depărtare. În scurt timp, bunicul meu și Glonte s-au întors la colibă, pe care au găsit-o ghidați de instinct, frânți după întâlnirea cu ursoaica, din care au scăpat în chip miraculos, ca prin urechile acului.

Sursa: <https://pixabay.com/ro/photos/colib%C4%83-p%C4%83dure-colib%C4%83-de-lemn-natur%C4%83-5026879/>

Participant concurs: Cocu Eduard-Ionuț

Vârstă: 15 ani

Domiciliul: Mun.Tulcea

Jud. Tulcea

Elev în clasa a IX-a C la Liceul Teoretic
Internațional de Informatică Constanța

Tel: 0770 627 342

E-mail: cocuedy@gmail.com